Pregaria.cat

Entrada

El personatge es menja la persona

Abans d'esdevenir cap de departament el Joan era un noi senzill, simpàtic, directe i molt bon amic dels seus amics. Al poc temps de ser cap de departament, sempre anava molt ocupat, no contestava els correus electrònics fins al cap de tres o quatre dies; i alguns cops, se'l notava neguitós. Els amics pensaven: és normal, coses de la feina.

Després que el van fer director comercial va canviar la forma de vestir. Anava de bones marques, corbata i camises pròpies d'un directiu. Encara se'l veia menys, i va agafar noves relacions. Les pròpies d'un alt directiu. També, per raons de feina, va deixar la comunitat, i no podia anar a l'Eucaristia. Els amics pensaven: és normal, el que puja va molt atabalat.

Al cap d'uns dos anys el conseller delegat el va cridar per dir-li que havien pensat en ell per ser director general. No ho va dubtar ni un moment. Era l'aspiració secreta del seu currículum. Després que va prendre possessió, pensava, actuava, manava, cridava i parlava com un director general. Nou cotxe, nou pis, nova companya. I els amics pensaven: llàstima aquest ja no és el Joan que nosaltres coneixíem.

Amb els anys el Joan era un personatge en el món de les finances. No val la pena explicitar el seu tarannà i la seva conducta, totalment adaptada al sistema del mercat. Molta gent el respectava, era conegut, ja no cridava (excepte a la intimitat), i va arribar a ser un home "important". Els seus amics ja no eren els d'abans. Eren nous quasi tots. De fet, però, el que se'n diu amics, no ho eren.

El personatge s'havia engolit la persona.

1.- Fins quan? Potser una malaltia? Potser un fracàs?

2.- Realment és feliç? Estima i és estimat de debò?

3.- Era inevitable? Què haguera hagut de fer per evitar-ho?

4.- Com podríem ajudar-lo?

5.- Per què no llegeixes les temptacions de Jesús per si hi trobes una llum? Evangeli de Mateu 4, 1-11.